உதயதாரகை—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at two shillings a year, payable in advance.

அம் புத்தகம். சஞ்சிகை உச.] ௲அ௱சஅ ௵. மார்கழி ௴. உஅ தேதி வியாழக்கிழமை Thursday, December 28, 1848. [Vol. VIII. No. 21.

௲அ௱சகூ ம். ஆண்டின்,

உதயதாரகை.

முன்போல இவ்வருடமும் உதயதாரகைப் பத்திரம் பிரசுரஞ் செய்யப்படும். இவ்வருடம் பணத்தளவில் உதயதாரகை வரவு குறைவாயுஞ் சேலவு அதிகமாயுமிருக்கிறபடியால் முன்போலத்தானே நாலுபுறமடங்கியதாகப் பயிரங்கம் பண்ணப்படும். ஆகிலும் அவற்றிற் சகலருக்குமுபயோகமான விஷயங்களைப் பிரசித்தஞ் செய்யக் காத்திருக்கிறேம்.

இதற்கு முன் உதயதாரகையைச் சவரட்சணைபண்ணினதிலும் இனிமேல் அதிகமாக அப்படிச்செய்வார்களேன்றெண்ணிச் சகலர்க்கும் நன்றி அறிந்தவர்களாயிருக்கிறேம்.

இப்போழுது உதயதாரகையேனும் பேரைச் சமுசாரத்திற் புழங்கும் சோல்லாக வழங்கிவருகிறதைக் காண்கும்போழுது எங்களுடைய பிரயாசம் வீணய்ப்போகவில்லையென்றுகண்டு மனத்திர்ப்திகோண்டு ஒவ்வோரு சமுசாரத்திலும் உதயதாரகையை வாசித்துஅதிலடங்கியிருக்குஞ்சன்மார்க்கத்துக்கடுத்த வேத விசேடங்களைத் தங்களுக்குரித்தாக்கிக் கோள்ளுவார்களேன்று காத்திருக்கிறேம்.

௲அ௱சகூம். ஆண்டின் அட்டவணை முதலாஞ் சஞ்சிகையுடன் அனுப்பப்படும்.

வரலாறு.

முன் போலவே வருடமோன்றுக்கு இரண்டு சிலீங்கு அல்லது ஒரு ரூபாய் முன்னறக் கோடுத்தனுப்பிவைப்பவர்களுக்கேயன்றி மற்றவர்கள் ஒருவர்க்குந் தாரகை அனுப்பப்படமாட்டாது. ஆகிலுந் தபால் மூலமாய் வாங்குபவர்கள் தபாற்சேலவு இரண்டுசிலீங்கோடே கூட நாலுசிலீங்கு கோடுக்கவேணடியது. மேலும் பிறவூரில் இருப்பவர்கள் சிறுத்தோகைகளை அனுப்பிவைப்பது முற்றும் பிரயாசமாயிருப்பதால், ஐந்துபேர் ஒருமிக்கக்கூடி ஐந்நான்கிருபது சிலிங்காகத் தபால்வழியாக ஒரு பவுண்நோட்டனுப்பி வைத்தால் அது லேசுவில் வந்து சேரும். எங்களிடம் வந்துசேரும் பணம் இவ்வளவேன்று தாரகையிற் கடைசிப்புறத்திற்றவருமற் பிரசுரஞ் செய்யப்படும்.

வடதேசத்திற்கனுப்பப்படும் தாரகைப் பத்திரங்களுக்கு இவ்விடத்திலும் தபாற்சேலவு கோடுப்பதால் வடதேசத்தவர்கள் தாங்கள் தங்கள் ஊரிற் கோடுக்குந் தபாற்சேலவோடே வருடமோன்றுக்கு நாலு சிலீங்கு அல்லது இரண்டு ரூபாய் கோடுக்கவேண்டியது. ஆகையால், தாரகைக்குக்காரியகாரராய் அங்கங்கிருப்பவர்கள் மேற்காட்டிய ஒழுங்குக்குச் சம்மதித்தவர்களிடம் பணத்தை வாங்குவதேயல்லாமல் அதற்குக் குறைய வாங்கவேணடாமேன்று சகலரையுங் கேட்டுக்கோள்ளப்படுகுது.

அறிக்கைப்பத்திரங்களும் முன் போல வரி ஒன்றிற்கு ஒன்றரைப் பேனிஸ் கணக்காய் அறவிட்டு வாங்கிக் கோள்வதுமல்லாமல், மரணசங்கதி மங்கள சங்கதியைப் பற்றி எழுதியனுப்பிவைக்குங் கடிதங்களுக்கும் அறிக்கைப்பத்திரம்போலவே பணம் வாங்கப்படும். மேலும் அவரவர் அனுப்புங் கடிதங்களுக்குத் தபாற் சேலவு கோடுத்தனுப்பவேணடியது.

நாற்சமயகோளரி.

ஆறுங்காண்டம், ௬ ம். பிரிவு.

கவி.

அரிவனந்தன்னிற்போகச் சங்கரன் பிச்சையேர்க்கச்—சதுமுகனேழதிறனே அங்கவனேழதிறல்மற்—றவன்தலையற்றுப்போக இங்கேவனேழதிறன் சோல்—லிதுவெல்லாமையர்தானே.

ஒரு விசை அவன் காயத்திரி, சாவித்திரி, சரசுவதியென்னும், பெண்களோடே கூடியிருந்துந் தாம்படைத்த திலோத்தமைமேலே ஆசைகோண்டு அவள்பின்னேதோடர அவளோரு கிளிப்பிள்ளையாய்ஓட, பிரமாவுமோர் ஆண்கிளியாய்த் தோடர்ந்தான். மேலும், ஒரு அன்னப்பட்சியின் ரூபமேடுத்துச் சிவனுடைய முடியைத்தேடியுங் காணமற் கண்டேனேன்று போய்சோன்னனேன்று விளங்குகிறதுமன்றி,—விருத்தாசலப்புராணத்தில், விருத்தம்.

பூருவந்தன்னில் நான்முகன்புனலமுன்படைத்து—வீரிவிந்துவைவிட்டனன் முட்டையாய்மிதற்ப—மூரிமுட்டையைத்தகர்த்தரன்முக்கண்ணன்தோன்ற—சோர்வில்பாதம் பூதமும்பிறந்ததற்கன்னறறே.

என்பதிற் பூருவீகக் காலத்திலே பிரமன் தண்ணீரைப்படைத்துத் தன்னுடைய விந்தைஅத்தண்ணீரில் விட்டானும். அது முட்டையாய் மிதந்துதாம். அம்முட்டையை உடைக்கமூன்றுகண்ணுடைய சிவன் தோன்றினனேன்றும், அப்போது பஞ்சபூதியங்களும் மூன்றுயிற்றேன்றுஞ் சோல்லிவருகிறர்கள். அதுவுமன்றி, கும்பகோணத்தின் தலப்புராணத்தில் பிரமா சர்வத்தையும் படைத்து அச்சிவனுக்குப் பயந்து அப்பிரமா படைத்தவைகளேல்லாவற்றையும் ஒரு குடத்துக்குள்ளே வைத்தானும். அப்போழுது சலமானது பேருகிவருகிற சமையத்திலே அக்குடம் மிதந்துகோண்டிருக்கிற தறுவாயிலே மூன்றுகண்ணுடைய சிவன் அக்குடத்தைப் பார்த்து அவனேரு வேடனுடைய வேடத்தைத் தரிப்பித்துக்கோண்டவன்தன் கையில் வில்லும் அம்பையும் எடுத்துக்கோண்டு திருவிடமருதூரில் வந்து அந்தக் குடத்தை உடைக்க அம்பினலேய்தானும். அப்போழுது அக்குடமுடைந்துபோனதுமல்லாமல் அந்தக் குடத்தின் சிகரங் குடவாசலில் விழுந்துதாம். அவ்வூர் ஒரு காதவழிதூரமான ஊருக்குக் குடவாசலேன்று பேரிட்டிருக்கிறர்கள். அந்தப் பாணமாவது பாணத்துறையில் விழுந்துதாம். அதுகும்பகோணத்துக்கு ஒருமயிலுள்ள ஊர். அவ்வூருக்கு வாணதுறையேன்றும் பேரிட்டிருக்கிறர்கள். மற்றச்சில்லறைகளேல்லாங் கும்பகோணத்திற்றனேவிழுந்துதாம். அப்பிரமா ஓடிவந்து அவைகளையெல்லாங் கூட்டிச் சேர்த்து மரக்காலாலே மூடிவைத்தானும். அதினலே அதற்கிப்போழுது கும்பேசுரனேன்று பேரிட்டுக்கோண்டு திருவிழா முதலானவைகளும் நடத்திவருகிறர்கள். இதில் நிச சரித்திரமுண்டோ? அல்லது கேசப்புளுகாயிருக்கிறதோ? எதுநிச்சயமேன்றுநீங்களே சோதித்துச் சோல்வீர்களாக. இனிப் பிரமா பிழைத்திராதவரைப்பணிந்தால் அது ஒன்றுன சிருட்டி கத்தாவாகிய பராபரவஸதுவைத் தோழுகிறதாய்ப் பலன்தருமோவேன்பீர்களாகில் அப்படிப்பட்ட தமிழர்களுக்கு இந்தக் காரியங்களையுற்றுவிசாரிக்கிற விசேஷித்த அறிவு வேண்டாதாவேன்றிருக்க நாங்கள் வேதத்துக்கு அயோக்கியரேன்றும்,

இரட்டைஆசிரியவிருத்தம்.

திசைமுகன் சிருட்டிகராயினற் சிருட்டியிற்றினந்தோறும்படைத்திடுகின்ற சிருட்டிகள்பின்னமடைந்திடாநிமித்தஞ் சிருட்டிகளனைத்திலும்நடக்கும்—அசைவுகட்கேல்லாமாதியாயிருப்ப தவசரமாமுளதென்று லரனரிசெய்யமிர்ந்திருக்கிறதே தருச்சனைநரதயை செய்து—பசையொடு நமக்குபதிற் பலன் கோடுக்க பத்தியாயபயமிட்டேவரை பதுமநாபனையாசிவனையாவழைப்போம் படைத்தவரல்லவேபிவர்கள்—இசைபடவயனையாவிதித்தவரான லிவற்கலோபாத்தியமிருக்கு மீச்சுரன்றிருமாலிருவரைப் பணிந்தாலேகனைத்தோழுவதாயிடுமோ.

என்பதில், பிரமா சிருட்டிகராயிருந்தால் பழைய சிருட்டிகளிலிருந்து நாடோறுஞ் சிருட்டிக்சப்படுகிற புதிய சிருட்டிகள் பின்னமடையாதிருக்கவேண்டிய நிமித்தஞ் சருவ சிருட்டிகளிலும் நடக்கிற அசைவுகளுக்கேல்லாம் சிருட்டிகர்தாமே ஆதியாயிருந்து நடத்துவது அவசரமாகும். இதுள்ளதேன்றல் சிவனும் விஷடுணுவுஞ் சிருட்டிகளிடத்திற் சேய்ய மீர்ந்திருக்கிற கிரியையேன்ன? ஒன்றுமில்லையேன்பீர்களானல் நாம் தேய்வபத்தியையும் நரசீவதயவையும் நடப்பித்து ஆசையோடே நமக்குப் பதிற்பலன் கோடுக்க வணக்கமாய் எவரைநோக்கி அபயமிட்டழைப்போம்? பிரமாவைப்பேற்ற தாமரைநாபியையுடைய விஷடுணுவையா? அல்லது சிவனையா? இவர்கள் நம்மைச் சிருட்டித்தவர்களல்லவே. இசைவாகப் பிரமாவைத்தான் அபையமிட்டழைப்போமா? இவர் நம்மைச் சிருட்டித்தவரானல் நம்முடைய இருதயங்களை நோக்கிப்பார்க்கிறதற்கும் நம்முடைய விண்ணப்பங்களுக்குச் சேவிகோடுக்கிறதற்கும் நமக்குப் பதிற் பலன் அளிக்கிறதற்குஞ் சம்பந்தம் இவருக்கல்லோவுண்டாயிருக்கும். நியாயங்கள் இப்படியிருக்கச் சிவன் விஷடுணு பிரமாவேன்கிற மூன்று இராசாக்களை இப்போழுது பணிந்தால் அது ஒன்றுன பராபர வஸ்துவைத் தோழுகிறதாகப் பலன்தருமோவேன்றிருக்க நாங்கள் வேதத்துக்கயோக்கியரேன்றும்—மேற்படி,

முடிமூக்கிழந்தவயனவர்மனைக்கு முழுவதுமரிச்சனையின்மை முறைமையேன்றுரைத்தாலவர்முகத்துதித்தோர் முக்கணன் விண்டுவேன்பவர்கட்—கடிகளாயிருந்து பூசைகள்சேய்ய அடுக்குமாவவயவங்குறைந்தோரமைப்புகண்ணறும்வரன்றுமாமா வழிவுகையாடுவதிலையா—படிதிரையனைத்தும் விதித்தவர் பிரமா பத்தி தோத்திரமவற்கில்லை படைத்திடா வரியையுங்காத்திடாச்சிவனையும்பணிகிறேமேனமுடத்தேங்காய்— இடிகளாற்றரும்பயனறிந்ததற்கிணங்காவிருபிறப்பாளர் வாகனமா யீச்சுரன்றிருமாலிருவரைப்பணிந்தாலேகனைத்தோழுவதாயிடுமோ.

என்பதில் உங்களுடைய கோள்கைப்படி தம்முடைய ஐந்து தலைகளிலோன்றைச் சிவனலிழந்த பிரமாவுக்கும் தக்கனுடைய யாகத்தில் மூக்கறுப்புண்டு போன அவருடைய பேண்சாதி சரசுவதிக்குங் கோவிலுந் தேய்வாராதனைமுழுவதுமில்லாதது நல்லோழுக்கமேன்றல், அந்தப் பிரமாவின் முகத்திலிருந்துண்டானவர்களேன்று சோல்லப்பட்ட பார்ப்பார் திரிநேர்த்திரமுடைய சிவனுக்கும் விஷடுணுவுக்கும் ஆசாரிகளாயிருந்து பூசைகள் சேய்ய அடுக்குமா? அவயவந்துறைந்த பிரமாப் படைத்த பார்ப்பார் நல்லவர்களும், பாாப்பாரைப் படைத்த பிரமா நல்லவரல்லாதவருமாகக்கூடுமா? இதிலே நீங்கள் உங்கள் புத்தியைக் கையாடுகிறதில்லையா? பூலோகஞ் சமுத்திரமனைத்தையுஞ் சிருட்டித்தவர் பிரமா, ஆகிலும் அவருக்கோரு தலை குறைகிறதினல் அவருக்குத் தேய்வபத்தியாராதனையும் அவர் எங்களையும் எங்களுக்குள்ளவைகளையும் எங்களுக்குத் தேவையானவைகளையுஞ் சிருட்டித்துஞ் சிருட்டித்துக்கோண்டும் வருகிறநிமித்தம் நன்றியறிகிற இஸ்தோத்திரமுமில்லை. எங்களையும் எங்களுக்குத் தேவையானவைகளையுஞ் சிருட்டிக்காத விஷடுணுவையும் எங்களையும் எங்களுக்குள்ளவைகளையும் அழிக்கவோழியாகாததும் இரட்சிக்கச் சித்தமில்லாத சிவனையும் பணிகிறேமேன்று, தன்னை வைத்துத் தண்ணீர்வார்த்துக் காப்பாற்றுகிறவனுக்குப் பலன் தராமல் வளைந்து அன்னியனுக்குக் கனிதருகிற முடத்தேன்னமரத்துக்கோப்பாயும் உறுதிச்சோற்களால் தரப்பட்டபயனறிந்து அதற்குவளையாத பார்ப்பாருடைய வாகனமாயும் அவர்களுபதேசப்படி சிவன் விஷடுணு பிரமாவேன்கிற மூன்றுமனித இராசாக்களை இப்போழுது பணிந்தால் அது ஒன்றுன பராபர வஸதுவைத் தோழுகிறதாய்ப் பலன்தருமாவேன்றிருக்க நாங்கள் வேதத்துக்கயோக்கியரேன்றும்—மேற்படி,

சிருட்டிகரமைத்தசிருட்டிகடோறுந் திங்களுக்கோளிர்விடுங்கதிர்போற்சிறந்திருப்பதனலுலகேல்லாம்நடந்துசிருட்டிகளடுக்கழியாமற்—றிருட்டியானுணர்வானளவிடவடங்காச் சீவராசிகளேலாமுய்துதின்பதுகுடிப்பதாபரித்திடுவதியாவையுமகிழ்ந்துகண்டடையும்—மருட்டியசருவாந்தரியாமித்திவ மட்டில்லாநலம் பலமாற்றன் மனைவிகள் புதல்வருமுடையவாரனமா

லான்பிரமனதல்ல—இருட்டினுற் ரேடவுமசைக்கவு
ம்பட்டவிவர்களிற்றெரிந்துநீர்கொண்ட வீச்சுரன்றிரு
மாலிருவரைப்பணிந்தாலேகனத்தொழுவதாயிடுமோ
என்பதில் சிருட்டிகர் சிருட்டித்திருக்கிற சிருட்டிக
ள்தோறும் சந்திரனுக்கும் ஒளிகொடுத்து இதனல்
பகலுமிரவும் பூமியெங்கும் எப்போதும் பிரகாசிக்கிற
சூரியனைப்போலச் சிறந்திருக்கிறதினல் உலகமெல்
லாம் நடந்து அநேகமாயிரம் வருஷங்களாய் சிருட்
டிகளிலெதுவும் புரண்டு அடுக்கழியாமல் மனுஷ
னுடைய கண்களினுலும் புத்தியினுலும் அளவிடமு
டியாத அநந்த சீவராசிகளும் பிழைத்துப் போசனம்
பானம் இருப்பிடமுதலான சுகங்களையெல்லாங்
கண்டடைந்து மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறதுமனிதர் நினைத்
துத் தியானிக்கும்போது பிரமிக்கத்தக்கதாய் இருக்கி
ற சருவாந்தரியாமித்துவம், மட்டில்லாத நன்மைத்
தனம், மட்டில்லாத பலம், மட்டில்லாத ஞானமுத
லான தெய்வ இலட்சணங்கள், பெண்சாதிகள் பி
ள்ளைகளுமுடையவர்களாயிருந்து வாழ்ந்த விஷடு
ணு சிவன் பிரமாவென்னப்பட்ட திரிமூர்த்திகளுடை
யதல்ல. காமம் வெகுளிமுதலான மயக்கங்களினு
ல்த் தொடவும் அசைக்கவும்பட்ட இவர்களில் நீங்க
ள் தெரிந்துகொண்ட சிவன் விஷடுணு பிரமாவென்
கிற மூன்று மனித இராசாக்களை இப்பொழுது பணிந்
தால் அது ஒன்றுன பராபரவஸ்துவைத் தொழுகிற
தாய்ப் பலன்தருமாவென்றிருக்க நாங்கள் வேதத்து
க்கு அயோக்கியரேன்றும்—மேற்படி,

சங்கானையின் அதிட்டம் சண்டிருப்பாய்க்கு நாசம்.

உதயதாரகையே,

சண்டிருப்பாய்க்கு இப்பொழுது வந்திருக்கிற கொ
டுமையை உனக்கன்றிப்பின்யார்க்குச் சொல்லிமு
றையிடுவோம். எங்கள் சனன ஊருக்காக நீயுஞ்
சற்றே இரங்கும்படி மன்றுடுகிறேம். குடி, குடிகெடு
க்கும் என்ற வசனத்தின்படி சங்கானையிலிருந்து வ
ந்த சாராயச்சாடிபோலும் ஒருவன் எங்கள் ஊருக்
குப் பலநேட்டோங்கள் செய்துவருகிறுன். அவன் க
ள்ளுஞ்சாராயமுங் குடித்துப்போட்டுக் குரங்குபோல
மனிதரிலேபாய்ந்து கோழிபோலே கொக்கரிக்கிறுன்.
அவன் குடித்தபிறகு கிழட்டுக் காகாவிரிச்சிபோலத்
தலைமயிரைச்சிலுப்பி நெஞ்சிலே அடித்துக் கழுதை
போலே குழறித் தன்னைவிட வேறேஇராசாவில்லை
யென்றுசொல்லி அசப்பியவார்த்தையைக்கக்கிவிடு
கிறுன். சில துட்டப்பொடியங்களைக்கொண்டு ஊ
ரிலுள்ள, பாக்குக்குலை, தேங்காய், வாழைக்காய்,
இலுப்பைக்கொட்டை முதலியபொருட்களைத் திருடு
வித்துவருவதினல் அயலார் இவனை ஒரு கொள்ளை
நோய்என்றும் நெருப்புக்கொள்ளியென்றுஞ் சொல்
லிக்கொள்ளுகிறுர்கள். இப்படிக்கொத்த கலகக்
காரத்திருட்டுக் குடியனை இங்கிலீசுத்துரைகளுக்குச்
சொல்லிக்கொடுத்து எங்களுக்கொரு உபகாரியாயிரு
க்கத் தாரகையே, உன்னைமிக வருந்திக்கேட்கிறேம்.

மகா கனம்பொருந்திய உதயதாரகையின் எட்டி
ற்றர் மைனர்த்துரையவர்களுக்கு, ஐயாவே, தாங்க
ள் தயவுவைத்து நான் எழுதுங் கடிதத்தைத் தங்க
ள் தாரகையின் ஒர் கோணத்தில் அச்சிற்பதிக்கும்ப
டியாக வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

கொழும்பு, இப்படிக்கு, த. சவரிமுத்து.

கவி.

வேதியர்பலபேர்கூடி வேதங்களுலதென்றுஞ்
சாதியுநாலதென்றுஞ் சைவமேயுயர்ச்சியென்றும்
பேதைமையாகச்சொன்ன பிரட்டெலாஞ்செல்லா
தென்று
நீதியாசாரத்தோடு நேருத்தாரஞ்சொல்வேனே.

பல்லவம்.

சாதியேதுகாண்—அதிலொரு—சைவமேதுகாண்.

வேதியரேயுங்கள்சாதிமேலதென் றேதியநூல்களி
லோப்புவிப்பீர்களோ—சாதியேதுகாண்.

ஆதிமனுடன் ஒருத்தனல் உலகனைத்தும்வந்தது
தெரிந்திருக்கையிற் பேதமையாகவேநீங்கள்வேறெ
ன்றபிரட்டுப்பேசினதிருட்டுச்செல்லுமோ—சாதி.

மாதங்கடோறுஞ்சம்பளங்கள்வாங்கிவாணிபங்க
ள்பயில்பேதமைகள் செய்து வேதங்களோதாமல்
வெள்ளைத்துரைகளை வேதியர்கூட்டங்கள் சேவிக்
கிறுர்களே—சாதி.

அதட்டியதட்டிவேதங்களோதுறீர் ஆகமசாஸ்திர
ம்படிக்கிறீர்களே வதிட்டருக்குச் சண்டாளிவயிற்றி
ல்வந்தவள் சத்தியென்று அறியீரோ—சாதி.

நெய்யுடன்பால்மோர்குடிக்கிறீர் சாணியை நீறெ
ன்றுபூசியேகோமயமும்உண்டு கையுடன்மெய்யாக
மாட்டுக்கறிபெருங்காயத்தைத் தின்றபின் ஞாயத்
தைக்கேட்பானேன்—சாதி.

மாட்டுவயிற்றிற் கோரோசனையை மருந்துப்பண்
டமென்றருந்தி நீங்களுங் கூட்டுஞ் சர்க்கரைவெள்
ளையாகின்றது கோழிமுட்டையுடை வெள்ளைக்கரு
வல்லோ—சாதி.

மந்திரங்கள்சொல்லி ஆட்டையடித்து மறையவர்
கூடி அதையோக்கியம்என்றுதந்திரம்பண்ணிப்பொரி
த்துச் சமைத்துச் சாப்பிட்டதில்லையோகூப்பிட்டுக்
கேளுங்கள்—சாதி.

வார்த்தோலாற்றைத்தபுதிலியின்னெய்யும்மரக்கறி
தனிற்புழுக்களுந்தின்று பேய்த்தனமாகவேநத்தையு
மீனும்பிறந்தகுளத்தில்ஸ்நானங்கள்செய்கிறீர்—சாதி.

சர்க்கரை வெல்லம் பனங்கருப்புக்கட்டி சாதிக
ளுக்கண்டு மாமலைத்தேன்களும் எக்குலத்தார்கை
யிலிருந்துவந்ததென்றினத்தைநோக்காமல் ஏன் அத்
தைத்தின்றீர்கள்—சாதி.

சத்திபூசையிற்பெருந்துறிகாட்டிச் சாராயங் கள்
ளுக்களைக்குடித்து எத்தனைஎச்சிலுந்தின்றுபோட்டு
நீங்கள் பத்தினிவேஷம் போட்டுக்கொண்டீர்களே.
சாதி.

தேவர்கள் இழிவு.

உத்தரகோசமங்கைச்சிவனும்உவந்து மகரமீனை
ப்பிடித்து மத்தமாகவேபரத்திமங்களேஸ்வரியை ம
ணஞ்செய்திருந்ததில்லையோ—சாதி.

ஆதிவயிற்றில் உப்பை உறுவை அவ்வை வள்ளி
யும் அதிகமானுடன் பேதமகற்றுவள்ளுவர்கபிலரோ
டேழுவர்பிறந்தபான்மைபாருமே—சாதி.

தொட்டியப்டொம்மையை வெள்ளை யம்மாளே
ன்ற சுயமறத்தியைச்சோரம்பண்ணின மட்டில்லா
ததுட்டத்தனத்து மதுரைவீரன்சக்கிலியனல்லவோ
சாதி.

ஆத்தாமயலிற் பிராமணஸ்திரி ஆரியமாலையைக்க
ளவெடுத்தவன் காத்தானும் ஒருபறையனல்லவோ
காமாட்சி ஒருபறைச்சியல்லவோ—சாதி.

கள்ளத்தனத்தில்வளையிற்செட்டிபோற் கனத்த
செந்திணைப்புனத்திலேவந்து வள்ளிக்குறத்திதனைப்
புணர்ந்தவன்மறுகி நின்றவன்குறவனல்லவோ-சாதி.

சீதாதேவியை ராவணன் சிறையெடுத்துப்போய
வள்திரும்பிவந்தபின் வாகாதுசலவன்கதையிலோர்
வண்ணுன்சொன்னதுகேட்டதில்லையோ—சாதி.

துலுக்கர்மலுக்கர் வெள்ளைத்துரைகள் துன்னும்
பஃறயர்பின்னுமற்றோர்களை மெலுக்கெலாங்கெட
க்குலப்பெண்களெல்லாம் வேடிக்கையாய்க்கூடிப்
பிள்ளைப்பெறல்லையோ—சாதி.

விந்தையாகவே பரவைநாச்சியார் சுந்தரமூர்த்திக்
கிணங்கவேண்டியே தந்திரம்பண்ணியேஆரூர்வீதியி
ற் சங்கரன்றூதுநடந்ததில்லையோ—சாதி.

அப்புறஞ்சாதிசைவமுமில்லைஎட்டாயிரத்தின்உதா
ரணஞ்சொலுமேனு தப்பிதமமில்லைக்காலக்குறைபி
துசாத்திரக்கும்மியைப்பார்த்துப் படியுங்கள்—சாதி.

உதயதாரகை.

௲௮௱௪௰௫ மார்கழி மாதம். ௨௪, தேதி.

யாழ்ப்பாணம்.

இந்தமாதம் இருபதாந்தேதி புதன் கிழமை காலமே
ஒரு மனிதனும் ஒரு மனிதியும் மானிப்பாயிற்சபை
யிற் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டார்கள்.

பாம்புகடித்திறந்தது.—மானிப்பாயில் உபதேசிக
ளில் ஒருவராகிய கதிர்காமஉபதேசியுடைய பெண்
சாதிக்கு இந்தமாதம் இருபத்துமூன்றுந் தேதி சனிக்கி
ழமை பின்னேரம் ஐந்துமணிபோல நாகபாம்புகடித்
து, அன்றிரவு ஒன்பதுமணிபோல மரித்துப்போனுள்.
கடித்தஉடனே மருந்துசெய்கிறதற்குப் பரிகாரிவீட்டி
லில்லாததினல் நஞ்சுமுற்றிச்சடலமடங்கலுஞ்செறி
ந்து பிறகுகொடுத்த மருந்தையுங் கேளாமல் கொ
ன்றுபோட்டது. இத்தை வாசிக்குஞ் சகலரும் அறி
ந்துகொள்ள வேண்டியது. பாம்புகடித்தவுடனே
கட்டாயமாய் முதற் செய்யவேண்டிய மருந்தென்ன
வெனில், விஷம் மேலேறமுன்னம் கடிவாய்க்கு ஒ
ரு அங்குலத்துக்கு மேலே கயிற்றுலே நன்றுய் வரிந்
துகட்டி ஒரு சிறுக் கத்தியாலே கடிவாய் வளையவெ
ட்டி பின்பு இரண்டு மூன்று பேர் மாறி மாறிக் கொஞ்
ச நேரமளவுக்குக் கடிவாயை உமிந்து கடித்துத்துப்
பிப்போட வேண்டியது. இப்படிச்செய்வதுண்டான
ல் இது அநேக காரியத்திற் கைகண்டதாயிருக்கும்.

மதுரை.

இந்நாட்களில் மதுரைப்பட்டினத்திற் களவுகள்
மிகுந்து நடக்கின்றன. அநேகந் துரைமாருடைய
வீடுகளிற் கள்வர் இரவிற் புகுந்து அதிகம்விலைபெற்
ற பொருட்களைத் திருடிக்கொண்டு போய்விட்டார்க
ள். அவ்வூரவர்களுடைய அநேகம் வீடுகளுங் கள
வுபோய்விட்டன. சிறிது போலீஸ்சேவகரும் துரை
மார்வீட்டில் நிற்கும் வேலைகாரருமே இக்களவுகளு
க்குளவாயிருந்தார்களென்று நினைக்கவேண்டியது.
அந்தந்த வீட்டில் நிற்கும் வேலைகாரன் கள்வரோ
டே உறவாடி இன்னின்னபொருள் இன்னவிடத்தி
லே இருக்குதென்று உளவுசொல்லிக்கொடாதிருக்கி
ற் களவுபோகிறதரிது.

கண்டிநாட்டுப்புரளி.

இற்றைக்கைந்தாறுமாசத்திற்குமுன் கண்டி, மாத்
தளை, குருநாகல் முதலிய நாட்டிலுள்ள மோட்டுச் சி
ங்களவர் திரண்டு நாட்டைப்பிடிக்கவும் ஊரைக்
கெடுக்கவும் பொருளைத் திருடவுந் துராலோசனை
பண்ணியும் இங்கிலீசுகாரருக்கு முன்னிருவகிக்கமாட்
டாமல் அவமானப்பட்டசெய்தி சகலருமறிவார்கள்.
அப்படியிருந்தும் இன்னுஞ் சிறிது குறும்பர்கள் கண்
டியிற் திரண்டு முன்போல ஊரைக் குழப்ப முயற்சி
பண்ணியிருக்கிறுர்களென்றசெய்தி தேசாதிபதியவர்
களுக்கெட்டினதால் அவர் கண்டி மாத்தளை முத
லிய சிங்களநாட்டுக்குப் பட்டாளங்களை அனுப்பி
வைத்திருக்கிறுரேன்று கொழும்புப் புதினப்பத்திரி
கைகளால் தெரியவந்தது. இதைப்பற்றித் தேசாதி
பதியவர்கள் பண்ணியிருக்கும் பிரசித்தவிளம்பரம் எ
ன்னவெனில்,

கண்டிநாட்டுச்சிங்களவர் திரும்பவும் முயன்று
ஊரைக்குழப்ப எண்ணியிருக்கிறுர்களென்றும், கத்
தி, துவக்கு, கிறிசு முதலிய யுத்த ஆயுத வர்க்கத்துடன்
சனங்கள் கூட்டமாகப் பலவிடங்களிலும் நின்றுர்க
ளென்றும் ஒருகதை சிறிது பொல்லாத மனிதர்மூ
லமாய் உண்டாயிற்றேன்று நாங்கள் அறியவந்தப
டியினுலும், இதைக்கேட்ட சனங்கள் திகில்கொள்
ளும்பொழுது லேசுவாய் அவர்களிடங் கொள்ளைய
ள்ளலாமென்ற நோக்கமாய் இக்கதையை ஊரிற்ப
ரப்பினுர்களென்று நாங்கள் அறியவந்தபடியினுலும்,
சகலமானபேருக்குந்தெரியும்படிகோவரணதேசாதிப
தியவர்கள் விளம்பரம்பண்ணுகிறதென்னவெனில்,
இந்தக்காரியம் உண்மையோ புரளியோவென்று பற்
பலவிடங்களில் உத்தியோகமாயிருக்குந்துரைமாரிட
ம் எழுதி அவர்களைவிசாரணைபண்ணினவிடத்திலே
அப்படிப்பட்ட போர் முயர்ச்சி சிங்களவருக்குள்
ளே காணப்படவில்லையென்றுஞ் சகலமான குடி
பதிகளும் அச்சமின்றிச் சமாதானசௌக்கியத்துட
ன் சீவனம்பண்ணுகிறுர்களென்றும் எழுதிவந்தது.
ஆகையால் இன்னுஞ் சகலருமறியச் சொல்லுகிற
தென்னவெனில், யாதாமொருவரும் பயப்படாமல்
அவரவரே தங்கள் வேலையைப் பராபரிக்கலாமெ
ன்றும், அப்படிப்பட்ட புரளி நடக்கச் சம்பவிக்கிலு
ம் அதைத் தடுக்கிறதற்கான முயற்சிகளைக் கோவர
ணமேந்தார்பண்ணி ஊரைக் காப்பாற்றுவார்களெ
ன்றுஞ் சகலருக்கும் அறிவிக்கப்படுகுது.

கொழும்பு ௲௮௱௪௰ம். ௫ } இப்படிக்கு.
மார்கழி ௴ ௰௫ ந். தேதி. } மகராசா.

கத்தோலிக்க விஸப்பு.

வளமையாக மாதாவின்கோவிலில் நடக்கவேண்
டிய நத்தாற்றிருநாளை மாற்றி எழுத்துக்காரத் தெரு
விலே கொண்டாடப் போறேனென்று கரையாரை
ப்பயமுறுத்தி அவர்களைக்கொண்டு குரேன்பறங்கி
தோட்டத்தை விலைக்கு வாங்குங்கள் நான் அங்கே
வாறேன் என்று சொல்லி அவர்களையுங் குழப்பி இ
வர்களையுங்கிளப்பி விட்டு அடிபிடி தொந்தரவையு
ண்டாக்கிப் பொலுசுக்கோட்டு நீதவானையும் அலக்
களிக்கிறுர். அதுவுமல்லாமல் கரையாரோடே நியா
யவீனம்பண்ணி அவர்களுடைய கோவிலையும் பூட்
டச்சொல்லி இராசாத்தியுடைய அப்புக்காத்தாகிய
இலங்கிஸ்லோத்துரையை அனுப்ப அவரும் முட்டா
ள்த்தனத்திலே கோவிலுக்குள்ளே புகுந்து நல்லசா
ப்பாடு வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சீலையுமற்று
த் துணியுமற்று ஓடுகிறுர். கரையார் அடிபிடிக்கவ
ருவார்களென்று எண்ணிக் கோட்டையிற் கொம்மி
ந்தானும் ஐம்பது சிப்பாசிமாரும் இராமுழுவதும் அ
டைக்கலமாதாவின் கோவில் ஓரங்களிலே நிற்கிறு
ர்கள். இதென்ன! இந்த வருஷத்தின் இயல்போ? க
த்தோலிக்க விசுப்பு நயினுருடையசொல்லுக்கு இலா
ங்கிஸலோத்துரை அடிபடுகிறுர். கொம்மிந்தான் சே
னைத்தளங்களைச் சாய்த்துக்கொண்டு வெளிக்கிடு
கிறுர் நடு ஞாயிற்றுக்கிழமை பொலிசுக்கோடு திறப
டுகுது. கத்தோலிக்கு விசுப்புவுடைய உத்தியோகத்
தைப்பாருங்கள்! ! ! இவ்வளவு ஆடம்பரம் எவ்வள
வு நீதித்தாட்சியினுலுண்டானதென்பதை உற்று உ
ணராத மனிதர் எவ்வளவுபேர் தங்கள் தங்கள்
உரித்துக்களை முற்றும் மாற்றி ஊரைக் குழப்பித் தி
ருச்சபையைப் பழுதாக்கித் துரைமாருடைய சங்கை
யைக்கெடுத்துப் பரிசுத்த நாட்களை அசுத்தமாக்கிப்
போட்டு இரத்தஞ்சிந்துதலையும் கொண்டுவரத்தானு
க்கும் விசுப்பும் மற்றஇத்தாலிய யூதரும்இங்கேவந்தது.
அப்படியென்றுற் பெரியகோவிலில் ஆட்கள் எண்ணி
யிருக்கிறபடி இவர்களைத் திரும்ப அனுப்பிப்போட்டுக்
கயித்தான் அந்தோனிக்கெழுதி ஒரு கோவைக் குரு
வைப் பழையபடி கூப்பிடுவிக்கிறது அதிகம் நல்லது.
அறிவாளிகளாயிருக்கிற கத்தோலிக்கரே, உங்கள் கு
ருமாருடையவும் விஸபுவுடையவும் மாதிரிகளைக்க
ண்டும் உங்களுக்குள்ளேயிருக்கிற தீட்பானகாரியங்
களை மாற்றிக் கிறிஸ்துவேத அனுசாரத்தை ஏற்று
க்கொள்ளத்தெண்டியுங்களேன்.

MORNING STAR.

Jaffna, December 28th, 1848.

MORNING STAR for 1849.

The *Morning Star* will be published in 1849, as heretofore. The income of the Paper will allow of no enlargement of its contents at present. Indeed, the expenditures on account of the paper the present year, have considerably exceeded the income It will therefore be continued in its four page state, but we shall do what we can to improve its contents.

We offer our sincere thanks for the degree of patronage afforded the paper, and hope to live to see it a good deal increased. It is a satisfaction, remunerative of all our labors in this connection, to know that the Morning Star is becoming a household word and a household thing to a considerable extent among its native readers, and it will be our aim to make it more and more worthy of a place and of perusal in every family circle, that it may come to be invested in its intellectual, moral and religious associations with the power of a household charm.

N. B. A Title page and Index for 1848 will be issued with the first No. for 1849.

TERMS OF THE PAPER.

For each copy—*two shillings a year*—PAYABLE IN ADVANCE.

To *Subscribers who receive the Paper by mail*, each copy, *inclusive of postage—four shillings a year.*

The difficulty of remitting small sums from distant places may be obviated by *five subscribers' uniting their subscriptions and remitting them together in a single pound note.*

The names of Subscribers will be published; and *all receipts of money* will be regularly acknowledged on the last page of the Paper.

Subscribers on the Continent may receive the paper at *four shillings a year*; their papers having to be sent by mail, and a postage of *one penny*, being *prepaid* on each. This is exclusive of Continental postage.

Agents are requested to receive no subscriptions except in conformity with the above terms.

Advertisements will be inserted as heretofore at the rate of *one penny and a half* each line, reckoning the type at Brevier size or seven and a half lines to an inch.

All Notices of Deaths and Marriages will be chargeable as Advertisements.

Communications should be *post paid* to receive attention.

JAFFNA—The Missionaries.
TRINCOMALIE—Rev. J. Walton.
COLOMBO—Messrs P. B. Fernando and Son.
KANDY—Mr. L. Lawton.
BATTICALOE—Rev. J. Gillings.
MADURA—Rev. C. F. Muzzy.
DINDIGUL—Rev. J. Rendall.
MADRAS—P. R. Hunt, Esq.

THE BIBLE AND CIVIL LIBERTY.

It is the decree of Him, who has ordained that light shall shine from the sun, that liberty and the Bible shall always be found united; and "what God hath joined together, let not man put asunder." There can be no divorce from this union. If the Bible goes, liberty follows. How was it in the land of the Hebrews? When the most High gave them civil freedom, he gave them also the Bible of that day with it; and when they abandoned or neglected the one, they lost the other also. In the language of their own history, "it was when the law of the Lord was not found" in the hands of magistrates and people, that the sun of their prosperity waned and waned till it went down in darkness and blood. And how comes it that in modern times, on our own Continent, at our very doors, we have seen province after province throwing off the yoke of foreign dominion; and yet in their efforts to acquire civil freedom, they "sow the wind and reap the whirlwind." And why, still farther, has the experiment been so successful with us as a nation, which has been so fruitless, or rather disastrous with them? It is because ours is a land of Bibles, and theirs is not: because here the holy book is in the hands of the high and the low—the rich and the poor, swaying, elevating and purifying public sentiment, in minds even where it does not sanctify the heart; and there, its pages are sealed to the eyes of the people, and they are left sunk in the pollution and gloom from which no other power but this "light shining in a dark place," can ever redeem them.

Let this Bible go through the world, as it is yet to go, and it will show itself equally powerful to regenerate the hearts of sinful men, and the spirit of degraded nations. Already in this day of Holy zeal for its spread, it has been carried far into the regions of Pagan darkness; and in every place where it has quickened into life, souls that "were dead in trespasses and sins, "it has created also a new dwelling place of freedom.

But on the other hand, if nations now called Christian, shall treat this sacred volume with neglect and disbelief, then is their glory departed, and they must be added to the kingdoms whose names are written in the dust. "The wages of sin is death," says the oracle of God; and it is equally true whether it is the sin of a man or the sin of a people. You find the monuments of the sad reality in every age, and in every region of the world. For go where you will on the face of our wide earth, you are treading over the whited sepulchers not only of men but of nations, nations that once were in their glory, but now are numbered among the lost.

I know how often we are told that these devastations are to be imputed to the hand of time. But what is time? Time has no power of its own; and even with all the aid it can gain from earth air and sea to make war upon man or his works, it can spread no ravages which man, if faithful to himself is unable to repair. It was not time that has buried Babylon and her proud towers so deep in the earth, that no remnant is left to shew where once she stood. It was not time that has shattered the lofty columns, the triumphal arches, and vast temples of Roman grandeur. Very far from it. It was the moral corruption of the people; it was the mocking guilt of man against the God who made him, which has thus desolated kingdoms and nations till the strongest and mightiest have passed away, as "a dream when one awaketh." The story of the cities of the plain, is the story of them all. Their iniquity was "pride, fulness of bread, and abundance of idleness, neither did they strengthen the hand of the poor and needy;" and when the cry thereof had gone up to heaven, he rained down upon them a tempest of wrath which has engulphed them in their unhonored sepulchre to this day. And whether it be Imperial Rome, or once Imperial France or Royal England, or Republican America, if they become corrupt, emptied of piety towards God, and righteousness towards man, they have in their hands the "cup of trembling" which must in the end become to them the cup of death.

Rev. Dr. Matthews, U. S.

Rumoured disturbances in the Interior.—Rumours of new rebellious outbreaks in the interior had gained such credence at Colombo, that the Government have thought proper to publish the following Notice, denying that there is any foundation for such rumours. At the same time we learn from Colombo papers that detachments of troops have been marched to Kandy and Matelle to overawe any persons who may be cherishing rebellious designs, and at the same time to afford security to the peaceably disposed inhabitants.

TORRINGTON.—"Whereas it has been represented to us, that designing and mischievous men have been lately spreading reports to the effect that a renewal was apprehended of disturbances in the Kandyan country, and that armed assemblies had been seen at different places, and whereas such reports were intended to facilitate plunder by spreading confusion, and timid people have been alarmed by them; now we desire it to be known that we have caused strict enquiries to be made by the officers of our Government into these matters, and as to the truth of these rumours, and that up to this date we have received the most satisfactory reports in reply as to the perfect tranquillity of all parts of the Kandyan Provinces.

We therefore take this opportunity to allay the alarm of all peaceful and well-disposed persons, and to assure them of protection and security, the most effectual precautions being always at hand for the preservation of the public peace and for the prompt suppression of any attempts to disturb it."—*Given at Queen's House, Colombo, Dec.* 12, 1848.

Ecclesiastical.—The Bishop of Calcutta, left that city November 9th, on the *Tavoy*, on a visitation to Madras, Colombo and Bombay.

Death of Reverend Jesse Caswell.—At Bankok, Siam, September 25th, of erysipelas and inflammation of the lungs, the Revd. Jesse Caswell, American Missionary aged 39 years. He had been nearly nine years in that Missionary field, and was suddenly cut down in the height of usefulness, after only a short illness of one week.—*Straits Times, Oct.*21.

Madura.—From private letters, we learn that at Madura, night robberies are of frequent occurrence. Several gentlemen's houses have been entered in the night, and valuable property abstracted. Many natives have also suffered from these depredations.—If the truth is discovered, we imagine it will be found there is complicity with the robbers on the part of some of the Police Peons and domestic servants. Native robbers seldom go into houses at night, without having ascertained the exact position of things within, and they can hardly learn this without information from domestics.

Conversions—A young man and a young woman, both of the Fisher Caste, were received to the Communion of the Christian Church at Manepy on the 20th instant.

"THE DEATH OF THE RIGHTEOUS."

We would bless God, for the lessons conveyed in the death of the righteous. To see one, with bright prospects just opening of domestic happiness and personal usefulness, calmly, peacefully, bidding friends farewell—resigning companion, children, and all the dear objects of earthly affection, without concern, to the kind Providence of God, and sweetly resting on Jesus Christ, to breathe away the soul into his arms, with the firm undoubting assurance of eternal felicity, leaves an impression on the mind of the power and value of *Faith in Christ*, which neither philosophy nor infidelity can gainsay. It at once overcomes the heart, and whether unbeliever or philosopher, he is forced to acknowledge the divinity of the power that rules in such a scene, and to exclaim with the doubting unbelieving Balaam: "Let me die the death of the righteous, and let my last end be like his."

These reflections are suggested by the scenes attending the late sudden death of the beloved partner of one of our Missionary associates, the Rev. James O'Neill, of the Church Mission, in one instance, and in another, by those attending the similarly sudden death of Isabella Graham Avery, formerly of the Oodooville Female Boarding School, wife of Mr. Joseph Avery, Government School master at Barbaryn. It is interesting to notice the same *power of Faith* exemplified in one born and brought up, as it were, in the Christian communion, and in another who was rescued in her youth from the galling chains of Hindu ignorance and superstition and brought to receive the Gospel. In both cases, Christ alone was the object of trust, the only hope of salvation; and in both cases, his presence was a felt reality, imparting peace and happiness, such as the world can neither give nor take away. The word and promises of Christ were all *spirit* and *life* to the souls of these departing Christians. With such a felt union with the Saviour in nature's last extremity how appear the cold doctrines of a formal or the vain flummeries of a superstitious faith?—What does the trusting, believing, rejoicing soul when about to die, care for religious notions and speculations? what for forms and ceremonies?—what for "holy unctions?"—what for priestly absolutions? How harmless to them the anathemas of the Papal Church! How arrogant, in view of such scenes, the pretensions of the Roman church, that there is no salvation out of their communion! No wonder persons who can believe there is no *true saving* faith uniting such souls to their Redeemer, can also believe that a Ceasar Borgia may be a saint—a wafer, the body and blood of Christ—that St. Zavier's body is yet bleeding at Goa, and St.Januarius' blood still liquifying at Naples. If ever there was a stultifying faith, this must be one—that sets aside the *spirit* and *life* of the Gospel, and substitutes doctrines so repugnant to common sense, reason and Scripture. We would that our Roman Catholic readers would come out from what we cannot but consider their bondage, and rejoice with his true spiritual worshippers in that liberty of soul and conscience, wherewith Christ makes his people free.—Then would they with us bless God for the lessons conveyed in the death of the righteous, and without superstition, "hold fast the form of sound words" which we have received in the Gospel, "in faith and love which is in Christ Jesus."

Death from the Bite of a Cobra.—Sathoo, wife of Catheraman, Native Catechist of the American Mission at Manepy, was bitten on her arm by a hooded snake, about 5 P. M. last Saturday, and died about 9 in the evening.—She was, immediately on being bitten, carried to a native Doctor, but he not being at home, no remedies were applied for two or three hours after the bite, when the poison had become too virulent in its effects to yield to remedies. A little forethought may often save life in such cases, and perhaps might have saved the life of this person. Let all our readers remember that on being bitten by a venomous serpent, the first thing they should do is to tie a cord tightly round the wounded limb between the wound and the body, say an inch or two above the wound. Then with a sharp knife, cut around the bite, being sure to cut a little deeper than the wound. Then let two or more persons take turns in sucking the wound for a considerable time. There is no danger to be apprehended from this, if a person has no bleeding sores in his mouth,—and if immediately applied and persevered in, there is reason to believe, it would in many if not in most cases, be an effectual remedy.

CONVERSION FROM POPERY.

To the Editor of the Morning Star.

DEAR SIR,

The following extracts are interesting, and particularly the first, respecting the Rev. Dr. Butler. While Roman Catholic Papers, and Jesuit Priests are industriously careful in circulating accounts of the, so called, conversions, but which should more correctly be termed *perversions* of members of the Protestant Church to the errors of the fallen Church of Rome; it should not be forgotton that the number of Romish Priests and of the Roman Catholic laity who have publicly recanted their errors, and allied themselves to the Reformed, and *true Catholic*, because *Scriptural* Church, is in a far greater proportion. It may be doubted whether the members of the Reformed Church would not do well to shew the real facts of the case more generally, and this the more especially in these days, when there appears to be a general disposition in the leaders of Popery, (with a truthfulness worthy of the followers of Ignatius Loyola,) to teach that between Protestantism and Popery there is no difference in reality, although there may be a seeming one in points of minor importance; a theory as ruinous as it is false.

I cannot conclude without adding that it would indeed be a happy circumstance, if the many intelligent natives of this Province who, while professing the faith, are yet mentally and morally convinced of the errors and idolatry of Popery, would act as manly and as independent, as well as truly Christian part as the Rev. Dr. Butler referred to in the following extract.

May God grant to many of those who may read this letter the grace and wisdom needful for so courageous an act.

I am, yours truly,
J. TALBOT JOHNSTON.

St. John's Parsonage, Chundiculy.

[From the London "Record," Sept. 28th.]

On the 8th inst. two ladies, residents of Liverpool, openly renounced the errors of Popery in Holy Trinity Church, Birkenhead; and on Friday last, during morning service at the same Church, the Rev. Doctor Butler, 'Chamberlain to his Holiness the Pope,' read his recantation, and was admitted into the Communion of the one Catholic and Apostolic Church happily established in this land. About seven years ago the Rev. J. Bayler, Incumbent of Trinity Church, engaged in controversy with Dr. Butler, on the errors of Romanism; the Doctor has since been to Rome, and latterly to Ireland, on his return from which he called upon Mr. Bayler, and voluntarily expressed his intention of becoming a member of the Church of England. His conversion has made a great sensation, as he was accounted one of the most able disputants in the Romish Church."

"The Romanist convent at Penryn is broken up. The last of the inmates departed this week, and the property is for sale. The establishment is broken up, we understand, from the failure of supplies. The revolutionary movements on the continent have cut off assistance to the amount of £5,000 a year, and this, added to disappointment in the expected profits of the convent school, has obliged them to abandon the ground."—*Devonshire paper, quoted in the above Record.*

[For the Morning Star.]

FRACAS AMONG THE ROMANISTS OF JAFFNA.

The "Star" will remember it was noticed some time ago, that the Roman Bishop had deprived the Carrias of the congregation of St. Mary the great, of their long established and exclusive privilege of enjoying the honors of a Christmas celebration, and given the same to the Painters, Maryites. This was done without any desire being expressed on the part of the Painters but with the Bishop's view of gaining some of his own ends. The deluded Carrias offered to undergo the penalty of any description soever he would impose upon them, on condition their privileges should be restored; and at the Bishop's desire they purchased the house and premises to the north of their church for his residence, for £330, the amount of which was paid mostly by raising money on interest upon the jewels of their wives and daughters. Finding this the Bishop consented to read Mass at their church. But the painters, celebrated as they are for their own profession and other curious works, having already prepared a lively imitation of Bethlehem and other things at the expense of Rds. between 3 and 4 hundred, cannot but fight for a Mass in their own church—which, if granted, would draw away all people there and the ceremony at the Carrias' Mary will not be regarded at all. The Carrias, therefore, plainly proposed that, if any, the smallest part of the ceremony be given to the painters they would have none, and the Priests and the Bishop should give up the keys and walk out immediately. The Bishop attempted to take the keys away with him with a view to lay their church under an *interdict* at least for *six* months, at which they offered resistance. The Bishop then sent Mr. Langslow, the Deputy Queen's Advocate, (being of the same faith) as Justice of the Peace, to take the keys away from them and to shut up the Church. On Mr. Langslow attempting to do this, he was severely assaulted and beaten and his clothes torn. The Police Court was opened to hear in several complaints the same day, (Sunday the 24th inst.) and our worthy Mr. POLE was disturbed nearly the whole day. And the Bishop and the Painters, through fear of an attack during the ceremony, got the Commandant to come down with 50 armed Sepoys to keep the Church calm—and went on with the ceremony, but the whole of Jaffna having been terrified with the news of the intended attack, the attendance was not *one-fiftieth* of what was expected. The Carrias, in the interim, lighted candles round the shrine of the priest, that superintended the building of their church, and commemorated his death, tolling the bell at every half an hour and singing the funeral Litany all through the night. They have now come to the determination to represent all their causes of complaint to the Bishop Caitano Antonio, and to ask him to give them a Goa Priest,—and if he does not grant their prayers to apply to the Schismatics for a Priest.

I have here plainly stated what has actually occurred, and leave the other points to the Star to take up, viz:

1. The Jesuitical conduct of the Bishop.
2. The public disturbance his Jesuitism has created.
3. The troubles he occasions to the Police Magistrate.
4. The propriety of Mr. Langslow's attempting to shut up the church for the Bishop.
5. The propriety of the Commandant's marching out Her Majesty's army to conduct a Superstitious ceremony, &c.

Hoping the Star's remarks on these points will be with advantage read by many of its readers.

I remain, yours, &c. AN OBSERVER.

REMARKS.—The only remark we are inclined to offer on the above at present, is this: that the quarrel above alluded to, furnishes a forcible illustration of the hollow-heartedness of a religion of ceremonies, where people professing the same religious faith, will forget their obligations to "do justly, and to love mercy, and to walk humbly with" "God," and engage in a quarrel with each other, and disturb the public peace, about such vain, unscriptural shews. When did such quarrels ever arise among the adherents of spiritual worship. We are not now well enough informed on the merits of the case to venture any observations on the points alluded to by our Correspondent. We may take them up hereafter.

OVERLAND INTELLIGENCE.

By the last mail, intelligence is received from England to Nov. 7, a brief Summary of which we lay before our readers.

GREAT BRITAIN.—Parliament is ordered to be prorogued from the 2d of Nov. to the 19th of December, and it is thought it will not meet for business till February.—The Church Missionary Society had held its *Jubilee* meeting, furnishing a pleasant subject of contemplation in its 49 years of existence its £2,600,199 of expenditure, and its 102 missionary stations, its 13,000 communicants and its 11,000 native teachers.; The traitor trials are over in London, in Dublin and at Clonmel. It has been officially declared that Mr. O'Brien's life will not be sacrificed. In Ireland religious asperities have broken forth again. The Archbishop of Dublin has been hissed in an assembly of Protestants because he voted for the Maynooth Bill; and on the other hand the Catholic priests have determined to refuse the salaries offered by Government. The Pope has refused his sanction to the mixed system of education, and the means of education offered by Government are rejected with a high hand, and a Catholic University to be raised by the Catholics themselves, is recommended. The distress of the people from the destruction of the potatoe crop, threatens to be more severe than it has ever been.—Cholera has occurred in many different localities but appears not to have spread so as to occasion much alarm, and the general health is better than the average of previous years.

FRANCE.—The Constitution has been read, discussed, revised, discussed again, and finally adopted by 739 to 30 votes. It is to be proclaimed with extraordinary solemnity. The election of the President, which is the all prevailing topic, is fixed for the 10th of December.

M. Dufaure has addressed to the several prefects an admirable paper, with a view to the coming election of the first President. He commands them to allow the utmost freedom to the votes, and to give every facility to the expression of all opinions, whether moderate, republican, ultra revolutionary or monarchical. They are positively interdicted from using any administrative means to influence opinion.

The interest on the public debt of France is £72,000 sterling per annum; £237,000,000 have been wasted since the revolution, and the means of supply wholly destroyed. What will the end be?

AUSTRIA.—The seige of Vienna is at an end. The Imperial troops had hemmed the city round, had met in several fierce encounters attacking parties of the citizens, driven in their outposts, fired the buildings, entered on the strong points of the eastern suburbs, and had pressed the seige on several points up to the walls of the inner city.—The army with which Windischgratz invests the capital of Austria, amount to 100,000 men and 140 guns. His army extends in a vast semicircle round one half the city, his flank resting on the river both above and below, and his centre on the wooded heights to the north.—On the 28th ult. the bombardment began, and on the 29th a council was held, at which it was resolved to capitulate. This induced Windischgratz to suspend the firing, and the unconditional surrender of the town was agreed to by the communal council, but the appearance of the Hungarian army which was attacked and beaten back by Jellachich, and the Austrians, inspired the town with new courage and a renewed cannonade took place after the capitulation, supported by a sortie from the town. This breach of faith caused much carnage.

Even on the 30th, although the Imperial troops were actually in possession of the city, the efforts of the rebels did not cease.

PRUSSIA.—In Prussia, the Prime minister Pfuel has resigned, and the appointment of a new ministry is a matter of difficulty. In the Parliament at Berlin, where, as in Paris, constitution making is the order of the day, the following clause passed by "a considerable majority." "All Prussians are equal before the law. There neither exists distinction of rank nor privilege of rank in the state. The nobility is abolished." All Berlin is astonished at this result. But the resolution which followed, forbidding interference in Vienna, has so exasperated the mob, that several members of the Assembly have been personally attacked. The House of Assembly was completely beseiged on the night of debate, lighted outside by torches, and a red flag placed at the door. The Assembly was then compelled to vote a resolution calling on the central power of Frankfort to use all means for the safety of the people of Vienna; this was not satisfactory, great violence was exhibited, and it was only during the charges of the Burgher Guard, that the members of the Parliament could escape from the House. Several of the mob were killed, and it was resolved that the military should be called in to support the Burgher Guard. In the mean time it was announced that the King had called upon General Count Van Brandenberg to form a ministry, which announcement greatly increased the public agitation; the Count immediately wrote to the President of the Assembly stating that the popular violence had compromised its safety and calling on him to suspend its sittings. This was refused, and Count Van Brandenburg was summoned to attend the Assembly. The scenes of Vienna are about, we fear to be acted over again in Prussia; yet there are those who say that the king and not the people there is to blame.

ITALY.—The news from Italy is of a very mingled and doubtful character. In Tuscany the Grand Duke has been compelled by the popular wave to appoint an ultra-liberal ministry, in which Montenelli and Guerrazzi are leaders. Genoa has been seriously disturbed, and the troops of the line have assisted the civic militia, who fired upon the crowds in the restoration of order; but when this news left the city, they were again gathering. The Vatelina is in a state of insurrection against Austria; the Ticme is up; and Lombardy has in a hundred ways exhibited its sympathy with the events at Vienna, and its determination to profit by them. Sicilian matters remain *in statu quo*.

In SPAIN the civil war spreads every day more widely. PORTUGAL is apathetic, dissatisfied, and dull. HOLAND is quiet and prosperous; BELGIUM at ease. SWEDEN and DENMARK still look with anxiety to the settlement of the suspended question of Schleswig-Holstein. All GERMANY is in a flame at the news from Vienna, and the Russian empire is alone at rest upon the continent of Europe.

UNITED STATES.—The Presidential Election, continues the great topic of excitement.—The states of Pensylvania and Florida, in the election of Governors and members of the state Legislatures, have chosen whigs.—Ohio is democratic.—A tremendous gale had taken place in the Gulf of Mexico, the effect of which was to submerge the island of Brasos to the depth of seven feet; the inhabitants were rescued by a transport ship.—The Jesuits, driven from Europe, are flocking to the United States. It is stated that no less than 500 of them were on their way from the Atlantic coast to the west, intending to found a community beyond the Rocky Mountains.—Mexico continued quiet under the Presidency of Herrera.

EGYPT.—Ibrahim Pasha, son of old Mahomet Ali, is dead, unregretted by all. Abbas Pasha succeeds to the viceroyship, who is said to be a jovial fellow, and a spendthrift.

RE-OPENING
OF
ST. PAUL'S WESLEYAN CHAPEL,
JAFFNA.

The above sanctuary will be re-opened for Divine worship on Sunday, January 14, 1849. The Tamil service to be conducted by the Rev. P. PERCIVAL, will commence at ½ past 10, A. M., and the English, by the Rev. J. WALTON, of Trincomalie, at ¼ past 6, P. M. Collections will be made on the occasion to aid in defraying the expenses of the Repairs and Alterations.

NOTICE.

I, Gasparpulle Jacobs, of Jaffna, do hereby give notice of my intention six weeks hence to apply to the Honorable the Supreme Court of the Island of Ceylon to be admitted and enrolled a Proctor of the District Court of Trincomalie.

Jaffna Nov. 15, 1848. GAS. JACOBS.

NOTICE.

George Mills begs to inform the public that he, having bound himself apprentice under the late Master Farrier John White of Colombo, deceased and attained a thorough knowledge of Smith and Farriery as well as of Physic, &c. has returned to Jaffna, and will open a Farrier Shop in the Pettah Main Street on Monday the 1st of January next expecting to give full satisfaction to those who may be disposed to contribute their patronage towards the said business.

F. R. GEORGE MILLS.

Printed and Published at the American Mission Press, Jaffna, by Eastman Strong Minor.